No. 2811 Zaterdag 9 Januari 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

Blijft het gezin behouden?

Huwelijk en gezin maken in deze tijd van grote geestelijke nood een zware crisis door. Van alle kanten worden zij aangevallen. **Ieder van hun karakteristieke trekken wordt door de een of de ander geloochend of overboord geworpen.** Hier bestrijdt men de eenheid en onontbindbaarheid van de huwelijksband; dáár beschouwt men de kinderen meer als een lastig bijproduct dan als het eerste en voornaamste doel; ginds ontkent men, dat het huwelijk nog tot iets anders dient, dan tot het schenken van puur lichamelijke bevrediging aan „het dier in de mens"; elders ontneemt men de ouders iedere zeggensmacht over de opvoeding van hun kinderen. Kortom: men laat niets intact. Het sacramentele karakter niet, het doel niet en de middelen om tot het doel te geraken nog minder. Onder leuzen als: „het kind aan de gemeenschap" en „volstrekte vrijheid voor de individuële mens om zijn hartstochten of zijn tedere gevoelens uit te leven zoals hij zelf wil", rukt men alle zedelijke banden los, die vader, moeder en kinderen tot een menselijke drieëenheid verbinden.

Over Curaçao hebben we de laatste maanden verschillende keren in ons blad gewezen op het euvel der echtscheidingen: ofschoon we daarmee niet hebben willen zeggen dat dit het enigste euvel is.

Elders is het niet veel beter.

Onlangs hebben we daarover kunnen lezen in de Telegraaf van 15 Oct. l.l.

De 24ste September van het jaar 1936 schreef de ambtenaar van de burgerlijke stand op het Centraal Bureau, Singel, Amsterdam, in zijn register de vijfhonderdste echtscheiding van dat gezegende jaar. Een Olympisch record, het jaar der Olympiade waardig en tevens wel heel droevig het feit illustrerend: zieke zielen in gezonde lichamen!

208 van deze echtparen hadden geen kinderen, eventueel een hond of een papegaai. 114 één kind. Curieus genoeg was er ook één echtpaar met negen kinderen bij; hoe deze lieden nog tijd overhielden om tot het besef te komen, dat zij eigenlijk in het geheel niet bij elkaar pasten, is minder duidelijk. Het zal wel de uitzondering geweest zijn, die de regel bevestigt!

Van deze vijfhonderd echtscheidingen waren er ongeveer vierhonderd mogelijk doordat een der beide partijen zichzelf van overspel beschuldigde, wat dus niet anders is dan echtscheiding door onderlinge overeenstemming (nadrukkelijk bij de wet verboden — art. 263 van het Burgerlijk Wetboek).

In deze critieke tijd voor huwelijk en gezin vraagt men zich niet zonder ernstige bezorgdheid af welke toekomst beide tegemoet gaan. Zal de christelijke gedachte omtrent hun beider wezen en bestemming zich handhaven of zal zij in de toekomst alleen nog maar worden gedragen door een kleine groep getrouwen, die midden in een nieuw-heidense wereld moeten leven?

Op het eerste gezicht lijkt de toekomst somber.

Wie echter nader toeziet merkt allengs, dat, om niet te spreken van bovennatuurlijke motieven, waarvoor we willen verwijzen naar de mooie rede van **Prof. Obbink bij het huwelijk van de Prinses, dat één voorname factor voortdurend ten gunste van de christelijke gezinsopvatting** werkt: de factor der menselijke redelijkheid. Heel sterk hebben we het kunnen constateren bij de droevige historie van ex-koning Edward van Engeland.

Evenals onze hele maatschappij- en staatsleer rust immers óók onze gezinsleer op een volkomen nuchtere waarneming van de realiteit, waaruit langs zuiver-logische wegen gevolgtrekkingen worden gemaakt. Wie met ons eerlijk en onbevooroordeeld de feiten beziet komt langs diezelfde logische wegen — zij het ook na wat de psychologie noemt enkele „trials and errors" — toch eer hij het zich goed bewust is, in de lijn van onze gedachten.

We vonden onlangs hiervan menig treffend voorbeeld in het werk van Prof. Edward Westermarck: „The Future of Marriage in Western Civilisation" — (London 1936 (Macmillan) — 281 blz.), waarover wij een beschouwing lazen in „De Tijd."

Prof. Westermarck behoort tot die geleerden, die de sociologie beoefenen op louter exact-wetenschappelijke basis. Hij toetst de feiten niet aan beginselen, hij leidt er ook geen beginselen uit af. Hij verzamelt ze slechts, constateert enkel maar. Hij tracht het kleinste gemene veelvoud te vinden van wat alle volken en alle tijden dachten over huwelijk en gezin om daaruit een paar algemene uitzichten op de toekomt te distilleren. **Die instelling maakt het hem uiteraard zeer moeilijk de katholieke opvatting over het huwelijk juist te begrijpen.** Hij ziet er weinig méér in dan een star-vastgehouden overblijfsel van een primitieve schroom voor alles wat het sexuele leven betreft. De logische, verstandelijke fundering van het geheel — een fundering zó logisch, dat zij, alle hedendaagse onderzoekingen ten spijt, door ernstig denkende mensen van deze tijd op geen enkel principieel punt hoefde te worden verlaten — ontgaat hem ten enen male.

Merkwaardig echter:

Op verschillende belangrijke punten komt hij, na over en weer tal van feiten, uit tientallen moderne auteurs geput, tegenover elkaar te hebben gesteld, tot conclusies, die onze eeuwenoude overtuigingen verrassend dicht naderen.

Enkele voorbeelden mogen dit toelichten.

Onder de oorzaken van de zogenaamde „ongelukkige huwelijken" noemt Westermarck uitdrukkelijk het **feit, dat de vrouw vaak veel te laag wordt aangeslagen. Zij mag in de lagere klassen** niet als huissloof worden beschouwd en in de hogere niet als een dom weelde-poppetje. Zij moet de man waardig zijn ook in het dagelijkse leven, hem begrijpen en hem als het erop aankomt kunnen helpen in zijn beroep. De ervaring leert dat verreweg de minste ongelukkige huwelijken voorkomen in de kleine middenstand, waar de vrouw de man vaak helpt in de winkel of in het handwerk en bij de huwelijken tussen studenten. — Onderstreept dit ook niet de zeer grote betekenis, die, naar onze opvatting, in het gezinsleven toekomt aan andere factoren dan de louter zinnelijke? Prof. Westermarck erkent dat óók uitdrukkelijk, waar hij met instemming citeert:

> „Het oude gezin is verwoest. De gezelligheid van de huiselijke haard wordt gezocht in de bioscoop, de club, de danszaal. De woning is de plaats geworden, waar men eet en sterft. Aan de gevoelvolle hymne van Payne: „Er is op aard' geen plek zoals mijn huis", voegt men tegenwoordig toe: „Goddank!" (blz. 96).

Als een andere, zeer frequente oorzaak voor het ongelukkig worden van huwelijken noemt hij het ontbreken van kinderen of het „volstaan" met één kind. — Volkomen onze opvatting.

Tegen de vrije liefde treedt hij scherp in het krijt. Het is onjuist, zegt hij, dat de natuurvolken in vrije liefde leven. Vóór het huwelijk hebben alleen dié jongen en dát meisje contact met elkaar, die bestemd zijn om met elkander te trouwen. Alle andere verhoudingen worden streng gestraft (blz. 137). Van de vrije liefde — gaat hij voort — is de vrouw in laatste instantie altijd de dupe. Hij onderschrijft volkomen wat Gina Lombroso zei: „Wanneer het beginsel der vrije liefde onbeperkt heerste, waren alle vrouwen ongelukkig." In de tegenwoordige practijk leidt de vrije liefde reeds in de meeste gevallen tot prostitutie; wordt zij regel, dan neemt de exploitatie van de vrouw door de man ongekende vormen aan (blz. 148).

Men betwist in deze tijd de opvoedende kracht van de ouders. De Staat, de school moet in hun plaats treden. Een stokpaardje van het Nationaal Socialisme en het Fascisme. Neen, zegt Prof. Westermarck:

> „De feiten hebben aangetoond, dat gezinsopvoeding niet alleen goedkoper is voor de Staat, doch ook veel beter voor de ontwikkeling van het kind. Overal schijnt de ondervinding de superioriteit van het kleine gezin boven iedere grotere instelling te bewijzen... De beste moderne kinder-instituten worden tegenwoordig georganiseerd naar het voorbeeld van het ouderlijk huis. Doch zelfs op hun best, wanneer zij het ouderlijk huis geheel en al vervangen, blijven zij toch altijd maakwerk, povere, vervangingsmiddelen voor een echt huis en echte ouders." (blz. 160).

Zo vallen er nog meerdere punten aan te wijzen, waarin Prof. Westermarcks langs de weg der **feitenverzameling** gevonden conclusies de katholieke opvattingen, uit **beginselen** afgeleid, zeer dicht nabij komen. — De rede doet haar werk voor het behoud van het gezin.

Zij heeft deze eerlijke auteur, wie in tegenstelling tot vele anderen alle propaganda voor losbandigheid in de verhouding der sexen vér ligt, tot het treffend juiste inzicht gebracht, dat

> „zonder huwelijk en gezin er naar alle waarschijnlijkheid veel meer leed op de wereld zal blijven en veel minder geluk". (blz. (171)

Neen: het is niet álles pessimisme wat men in deze tijd over de toekomst van het gezin onder ogen krijgt.

— h —

N.B. Uiteraard komen in Prof. Westermarck's boek, vooral in de talrijke citaten, uitlatingen voor, die lijnrecht tegen de katholieke opvatting ingaan. In verschillende daarvan meent de schrijver ook de waarheid te ontdekken. Dat zijn de „errors", die bij de „trials" schijnen te behoren. De aandacht zij daarop gevestigd, opdat slechts wie critisch kan lezen en stevig op de grondslag van zijn katholieke beginselen staat, dit boek ter hand neme.

CUBAANSE KOZAKKEN. De Kozakken die met verlof van de Sovjet regering dienst genomen **hebben in** het Russische leger, tonen goede ruiters te zijn. De foto toont een sectie **Kozakken te paard.**

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

In de Ver. Staten is men nog niet klaar met de vervolmaking van de neutraliteitswetten. De regeringsmachine schijnt in dat democratische land wel wat stroef te lopen.

Zo komt het dat enkele oorlogsleveranciers nog de gelegenheid hebben gevonden om enkele permitten los te krijgen van het State departement. Gaan deze licenties door, dan zullen er 47 vliegtuigen, 5000 geweren, 1050 mitrailleurs en 41 millioen kogels naar de Roden in Spanje wordt uitgevoerd.

Echter is er door Buitenlandse zaken een wet ingediend om dit te voorkomen en vooral President Roosevlt zelf ontplooit al zijn activiteit om deze uitvoer van wapenen tegen te houden.

Deze hulpverlening aan Spanje, hetzij in de vorm van wapenen, hetzij in het sturen van vrijwilligers is een probleem dat met de dag acuter wordt.

De Volkenbond kon er niets aan doen; een ingestelde non-interventiecommissie evenmin en toen hebben Frankrijk en Engeland samen een verzoek gericht tot de mogendheden om deze vrijwilligers althans niet meer toe te laten.

Duitsland heeft daarop nu dezer dagen geantwoord na eerst met Italie overleg te hebben gepleegd. Italie zelf heeft dan ook een dergelijk antwoord gestuurd.

En een raak antwoord.

Duitsland verwondert er zich ten zeerste over, dat men nu naast de interventiecommissie nog weer iets anders in het leven wil roepen om de toevoer van vrijwilligers tegen te gaan.

Zeer terecht zijn Italie en Duitsland van mening dat wanneer de interventiecommissie niets uithaalt ook de nieuwe regeling dan niet zal doen.

Bovendien zegt Duitsland dat bij de samenstelling van de interventiecommissie en het werkprogram, Duitsland en Italie al hebben voorgesteld het weren van vrijwilligers; maar toen wilden Frankrijk en Engeland niet.

En wanneer Duitsland en Italie op het voorstel zouden ingaan, zou dit ten voordele zijn van de Bolsjewisten, waarvan Spanje op het ogenblik overvol is.

De beste oplossing zou dan ook zijn alle niet-Spanjaarden uit Spanje te verwijderen, ook de propagandisten van het communisme. En wanneer Engeland en Frankrijk nu eens een plannetje maken, hoe zij dit zullen uitvoeren, dan zal Duitsland daar gaarne eens over komen praten en met alle mogelijke middelen helpen dit plan uit te voeren!

We moeten eerlijk erkennen dat dit antwoord zeer raak is en zien met belangstelling tegemoet wat daarop zal geantwoord worden.

Intussen zolang deze heren beraadslagen, gaat de macht en het geweld vrij ongestoord zijn gang en evenals Abessynië zullen we ook in de Spaanse oorlog wel ondervinden dat de sterkste het winnen zal.

Van het Spaanse front worden verder weer overwinningen vermeld door beide partijen; het is maar uit welke hoek de berichtgeving waait.

De Stakingen in Noord-Frankrijk van de laatste weken blijkt meer als 500 millioen schade te hebben berokkend en toch gaat dit ongelukkige land door met op alle manier het communisme te steunen. Nu dezer dagen is er weer een som van 700.000 francs uitgetrokken tot steun van 4000 uit Spanje uitgeweken communisten die op de lijst der werklozen zijn ingeschreven.

Het Kapersnest.

door Joseph Conrad.
(Nadruk verboden).

76)

In een flitsend ogenblik paste heel zijn geschiedenis zich voor mij aaneen. Hij was de echte Nikola el Escoces; z'n naam was Nichols, Nikola en hij kwam van Nieuw-Schotland. Hij was de leider geweest van O'Brien's Lugarenos. Met een eigenaardige flikkering in zijn ogen en zijn gele kaken even glimmend geschoren als van ouds; zijn armen nog evenzeer als seinpalen, sloeg hij mij gade. Spottend zei hij:

„Zo, bent u daar toch geweest."

Maar de Cubaan drong ons naar zijn maaltijd; er werd gaspacho opgediend in zilveren borden en een man in livrei hield iets in een servet. Het kwelde me. Wij sloegen echter stilzwijgend gade. Ik was benieuwd wat hij wist, wat veilig aan hem verteld kon worden. In hoeverre kon Nichols me helpen? De een of andere van deze zou 't zeker kunnen. De Cubaan was een onnozele hals; maar misschien had hij enige vloed — en als hij werkelijk morgen vertrok en ook werkelijk naar de gouverneur zou gaan, kon hij ongetwijfeld zijn eigen wraakneming op O'Brien bevorderen door mij te helpen... Maar wat Nichols aangaat...

Salazer begon een lange, overdreven geschiedenis te vertellen over zijn kok, die hij uit Parijs had meegebracht.

„Denk eens aan", zei hij. „Ik haal de onnozele hals tweeduizend mijl ver — en dan nog niet eens in staat met een landkrab te beginnen. Die dwaas!"

De Nieuw-Schotlander wierp op hem een onverschillige, zijdelingse blik en zeide in het Engels, dat Salazer niet verstond.

„Zo, bent u er toch geweest. En nu heeft hij u..."

Ik gaf hem geen antwoord.

„Ik weet alles over u", voegde hij er aan toe.

Hij merkte geloof ik op, dat zijn verklaring geen indruk op mij maakte. Hij zeide nog steeds in 't Engels:

„Vergis u niet... Probeer niet te veinzen. — O'Brien is mijn vriend. Ik zit hier goed en buiten het bereik van die oude gek van een admiraal. Daarom moet hij afwachten tot het schip weg is. Als het gaat, ben ik een vrij man. Probeer me niet bang te maken. Ik ben er de man niet naar, bang gemaakt te worden."

Ik stond op. „Heren", zeide ik in 't Spaans, „ik gevoel mij zeer vermoeid; ik denk in de gang wel te kunnen slapen."

De Cubaan sprong met buitengewone gastvrije bezorgdheid op me toe. Ik moest op zijn rustbed slapen, het rustbed met goudlaken. — Het was onmogelijk, het was iets beledigends, dat ik erover zou denken in de gang te gaan slapen. Hij duwde mij er zachtjes op, nadat hij het met zijn plompe hand had gladgestreken om mij te kunnen ontvangen. Ik ging liggen en keerde mijn gelaat naar de muur.

Ik kon onmogelijk slapen, hoewel de kleine Cubaan met tedere bezorgdheid de muren rondging om de kaarsen uit te blazen. Hij kon me van nut zijn, kon de Gouverneur misschien werkelijk de zaken verklaren, en als laatste redmiddel misschien zelfs een brief voor mij aan de Britse consul overhandigen. Maar ik moest met hem alleen zijn.

Nichols was een afschuwelijke schurk! bloeddorstig tegenover de weerlozen; 'n leugenaar; lafhartig bij de minste bedreiging. Ongetwijfeld voelde O'Brien er niets voor hem uit te leveren. Misschien had hij ook papieren. En zeker zou hij mij onder Nichol's naam uitleveren, zodra hij maar eenmaal een spoor van Seraphina's verblijf had.

Al wat ik kon doen, was blijven hopen tijd te winnen. En toch, als ik tijd won, kon het enkel betekenen, dat ik tenslotte aan de admiraal werd overgegeven.

En Seraphina's verblijf! Het overviel mij droevig, dat ik er zelfs niet van wist. De „Lion" kon vertrokken zijn. Dan misschien was de enige kans haar ooit weer te zien gelegen in mijn uitlevering aan de admiraal; om dan in Engeland voor 't gerecht te verschijnen, aangeklaagd van zeeroverij, of mogelijk van landverraad.

Wellicht zou ik haar in Engeland kunnen ontmoeten eerst na vele jaren gevangenschap.

Ik keerde mij onrustig om.

Aan de zware, zwarte tafel, met de hoofden dicht bij elkander, waren de Cubaan en de Nieuw-Schotlander in het licht van een enkele kaars in levendig gesprek, over de beste wijze, waarop je iemand met een mes kon vermoorden.

Nichols stond snel op, zich in zijn volle lengte uitrekkend, en keek in mijn richting. Ik verlangde er niet naar met hem te praten. Ik hoorde zeggen:

„Nu, hasta mas ver. Ik ga eens opstappen... Wel te rusten."

Ik herinneren mij nog het geflakker van Salazar's terugkerende kaars, als een zeis op mij toekomend tussen de muren van de gang... Toen sliep ik.

Ik had 't gevoel van iets ontstellends bangs, dat plotseling mijn slaap verstoorde; een luide stem scheen uit te roepen:

Ik keek naar het lichtend glas van een lantaarn. Het was O'Brien. Heel somber stond hij tegenover mij.

„Zeg me, waar ze is", zei hij, op het ogenblik dat ik mijn ogen opende.

Ik zeide: „Ze is... ze is... ik weet het niet."

Het beangst mij nog, als ik er aan denk, hoe ik op 't kantje af ontsnapte. Enkel, omdat ik ingeslapen was met de gedachte het niet te weten, was het dat ik ook antwoordde het niet te weten.

O, — hij was een geslepen duivel. Om iemand plotseling te wekken; om iemands gedachten te vangen, vóór hij tijd tot denken gehad had! Ik kon ternauwernood zijn gelaat onderscheiden.

„Waar is ze?" begon hij opnieuw. „Waar? Dood? Dood? God zij je ziel genadig, als het kind dood is!"

Ik leefde nog steeds! Als ik het eens had gezegd! Ik kon nauwelijks indenken, dat ik het niet gedaan had.

Hij boog over mij heen met een houding, die een afgrijselijke bespotting van bezorgdheid was.

„Waar is ze?" vroeg hij opnieuw.

„Onderzoek het eiland" zei ik.

Fel staarde hij mij aan, terwijl hij de lamp hoger hief.

‚De hele aarde, als je wilt."

Hij knarsetandde en bukte heel laag over mij heen; daarna rees hij weer overeind met zijn hoofd boven de lantaarn in de schaduw.

„Wat geef ik om admiraals?" sprak hij bij zich zelf. — „Geen schip zal Havana verlaten voor..."

Hij kreunde. Ik hoorde, hoe hij zich tegen het voorhoofd sloeg en verbijsterd mompelde:

„Maar misschien is zij niet in een schip."

Er was een stilte en ik hoorde hem zwaar ademenen. Daarna verbaasde hij mij met te zeggen:

„Heb medelijden".

„Met jou!" lachte ik, op mijn rug liggend, luidop.

wordt vervolgd.

De feestdagen van het Prinsesse huwelijk.

De dreigende en de zich nu en dan ook ontlastende regenwolken van Dinsdagdag waren Woensdagmiddag geweken voor het schitterende Oranjezonnetje, dat echter op de dag van Donderdag nog wel enkele malen plaats moest maken voor een regenbuitje, wat wel een of ander nummer van het program minder slagen deed, maar toch geen hindernis was voor de algemene feestvreugde. Curaçao was alles tesamen genomen, wat het weer betreft, toch nog beter gewend dan Nederland met zijn koude regenachtige winterdag, waar toch ook nog even het Oranjezonnetje doorbrak, zoals de radioreportage mededeelde.

De dag van Woensdag.

Het was Woensdagmorgen vooral, maar ook nog in de middag druk werk hier en daar voor het leggen van de laatste hand.

Feestelijk werd om 12 uur het feest ingeluid door het beieren van de klokken der Kerken en de vrolijke versieringen die overal waren aangebracht gaven een echt feestelijke stemming, die nog verhoogd werd door de muzikale wandeling in de middag. Het was eigenlijk als een optocht bedoeld; maar een optocht voor Curaçao moet georganiseerd worden als met de jubileumfeesten. Dat het dan wel kan, is toen gebleken en dat het publiek er veel voor voelt evenzeer.

Aan de afdeling van het Rode Kruis komt een woord van hulde toe.

De verandering in het program om de lintendans op het Gouvernementsplein te houden in plaats van op het Molenplein, zal wel zijn reden hebben gehad. Dat deze verandering echter een succes was, kunnen we niet zeggen. De ruimte voor het aantal kijkers was op het Gouvernementsplein veel te klein.

Het is echter te hopen dat deze mooie folkloristische dans nog eens meer vertoond kan worden en niet in onbruik geraake.

De versiering.

Openbare Werken heeft alle eer van de versiering; er is één roep „nog nooit is Curaçao zo mooi versierd geweest". Vooral bij avond is het stadsgedeelte om de brug werkelijk feëriek. En dan niet te vergeten het fort Amsterdam. Maar dankbaar hebben ook talrijke particulieren meegewerkt om het feestelijk aanzien zo hoog mogelijk op te voeren.

Het gebouw der N.I.G.M. is werkelijk een lichtpaleis; het hotel Americano heeft het meer gezocht in groen en slingers; het huis van de Bisschop in de kleuren van het vorstenhuis maakt met de indirecte belichting een bijzondere indruk. Veelkleurige lampjes omlijnen het huis van de Zusters op het Brionplein.

Nog meer versierde huizen vinden we aan de Pundazijde, in de Brede straat, waar een nieuwe doorbraak door de Heinekens brouwerij al weer was afgesloten door een Hollandse molen, waar het gratis bier verstrekt werd. Casa Amarilla trekt ook zeer de aandacht.

In de haven zelf lag de Johan Maurits keurig verlicht en vergeten we niet het sprookjesachtig effect wat de schijnwerpers gaven aan het Gouvernementshuis, de synagoge, de protestante kerk, de kerk van Pietermaai, het hotel Americano en de kerk van San Mateo; vooral vanaf de Rifweg was de verlichting dezer kerk tegen de donkere hemel overweldigend mooi.

De subcommissie voor de straatversiering heeft zeker een der grootste successen te boeken; ofschoon haar opdracht niet tot de gemakkelijkste behoorde.

Emmastad heeft in haar versiering niet onder gedaan voor Willemstad. Elke wijk had daar weer een apart cachet en vooral bij avond was de indruk overweldigend. Een geheel verlichte grote tank droeg zeer veel daartoe bij.

Het Plechtig Te Deum in de Kathedraal.

Des avonds om 8 uur had er een plechtig Te Deum plaats in de Kathedraal. Talrijke autoriteiten van het Bestuur, van Land- en Zeemacht waren tegenwoordig, terwijl de geestelijkheid op het altaar had plaats genomen.

Om 8 uur kwam Z. Exc. Gouverneur Wouters de kerk binnen, vergezeld van echtgenote, dochter en adjudant.

Even later begaven zich de assistenten, bestaande uit de HoogEerw. Pater Vicarius Zeppenfeldt als presbyter-assistens, en de Paters van den Elzen, Gallé, van Rooy en Volk naar de ingang der Kerk, waardoor Mgr. P. I. Verriet onder het zingen van het Ecce Sacerdos magnus, binnenkwam, gekleed in cappa magna.

Na zich gekleed te hebben met de liturgische gewaden, sprak Monseigneur de volgende rede.

Rede Mgr. Verriet.

De gebeurtenissen van de laatste jaren leggen getuigenis af van de innige banden, welke de landen van overzee verbinden met het Koninklijk Huis, Mgr. memoreerde dan de dood van Koningin-Moeder en Prins Hendrik.

Even innig als toen onze deelneming was is thans ons medeleven in de vreugde, hun vreugde en die van het gehele volk.

De grote geestdrift bij de verloving gaf blijken van de grote liefde voor het Oranjehuis.

In die liefde doen wij niet onder.

Nu deze dag aangebroken is, de dag van Driekoningen, die voor de Koning der Koningen het goud kwamen brengen van hun liefde, de wierook van hun Christelijk leven en de myhre hunner trouw, jubelen wij mee.

Morgen is het gloren van een nieuw tijdperk; moge het een tijdperk zijn van vrede, vreugde en geluk, van welzijn voor het gehele Nederlandse volk, nu het huwelijk voltrokken wordt van Haar, die eenmaal geroepen zal worden om Koningin van Nederland te zijn; om zich geheel te geven aan de welvaart van het Nederlandse volk.

Daarom brengen ook wij het goud onzer liefde, de wierook van onze offers en de myrre van onze trouw.

Er is reden tot grote vreugde; want we weten hoe groot de opvatting is, welke het leven en de plicht is, die H.M. de Koningin en de Prinses bezielen.

Toen immers enkele maanden geleden H. M. de Koningin de verloving aankondigde, sprak zij deze gedenkwaardige woorden: Moge Prinses Juliana en Prins Bernhard in ruime mate smaken van een groot eigen geluk, door de kunst te vinden om anderen gelukkig te maken.

En Prinses Juliana zeide toen: „Het is onze innigste wens om zoveel als mogelijk is, geluk en vrede te verspreiden, waar de mogelijkheid zich voordoet dat te doen.

„Geluk verspreiden in anderen": Deze woorden hebben weerklank gevonden in de harten van het Nederlandse volk en ons volk en we kunnen gelukkig prijzen de vorsten die met zulk een hoge Christelijke opvatting door het leven gaan.

Nu de grondslag wordt gelegd in dit huwelijk voor het geluk van het Nederlandse volk, kunnen we het Te Deum aanheffen, het lied van dankbaarheid. Maar tevens moet dit vergezeld gaan van een vurig gebed dat God het Koninklijk paar moge blijven zegenen.

Hierna werd het Te Deum gezongen, een compositie van Frater Candidus.

Na het zingen van het Domine Salvam fac, verliet Mgr. weer onder het spelen van het Wilhelmus het kerkgebouw.

Terzelfder tijd hield ook de Gereformeerde Kerk een ure van dankzegging en gebed. Voorganger was Dr. Kroeze.

De Muzikale rondwandeling des avonds was als gewoonlijk weer een succes: althans in den beginne, later was het wat minder.

De blazers hebben de eerste dag reeds flink hun best gedaan maar voor de Donderdag stond nog veel op het program.

Donderdag.

De radioreportage.

De luisteraars die er een vroege morgen voor hadden, zullen wellicht ietwat zijn teleurgesteld.

De eerste uren van de uitzending waren het best te volgen op de 27 M. golflengte. Of we hier echter de Rijkszender te horen hadden of de relayering van de Nirom weten we niet. Later bij het verder opkomen der zon werd, zoals gewoonlijk bij de Nirom deze uitzending veel minder, maar toen kwam op de 16 M. de uitzending heel goed door.

De reportage zelf viel ons tegen. Of het aan de reporters lag? of dat we van dergelijke reportages niet veel kunnen genieten? Het vreselijk gezwollene en overdreven van dergelijke reportage doet niet aangenaam aan.

Vermeldenswaard is slechts dat ongeveer tien over zes C.T. het paar uit het paleis vertrok; dat de stoet bestond uit Marechausses Rijdende artillerie en Cavallerie en daarna de rijtuigen met de gouden koets.

Van de verschillende personen die in de stoet meegingen noemen we behalve de naaste familie, Hertog Adolf van Mecklenburg, de Hertog van Kent, de Vorstin van Erbach, de Graaf en Gravin Athlone, de Hr. en Mevr. Beelaerts van Blokland en Prof. Huizinga.

Tegen half 7 C.T. was de stoet op het Stadhuis.

Nog het meest treffend van de hele uitzending waren de Kerkelijke plechtigheden, die ook het best te verstaan waren.

Plechtigheden in de Kerk.

De Kerk was voor deze gelegenheid niet speciaal versierd; de kerkbanken waren echter verwijderd en daarvoor stoelen geplaatst op een wijnrood tapijt. De beide zetels voor het bruidspaar waren de zetels van de Ver. Arbeid adelt. En daar onder lag het tapijt wat ook gebruikt was bij het huwelijk van Koningin Wilhelmina en Prins Hendrik.

De preekstoel was versierd met lelies en groen.

In de Consistoriekamer werd de bruidsstoet geformeerd. Het was ongeveer 7 uur C.T. toen de bruidstoet de kerk binnentrad onder het spelen van het orgel Ook de gezongen liederen waren buitengewoon verzorgd.

Een schoon gebed van den Predikant om zegen over het echtpaar sloot met de bede dat God aan onze geëerbiedigde Koningin de volle vreugd moge schenken van het geluk harer kinderen.

Rede Prof. Obbink.

De huwelijkspreek, een bijzonder treffende en schoone rede opende met te wijzen op de vreugde der verloving en de eerste bekendmaking van Prinses Bernhard met het Nederlandse Volk. Hierbij bleek hoe diep de liefde voor het Oranjehuis in het Nederlandse volk geworteld is.

Hier hebben we ook, aldus de predikant, die gelukkige aanwezigheid van hen die ons zijn voorgegaan en die we zo node missen.

De liefde echter van deze allen is niet in staat uw leven gelukkig te maken. En daarom is uw eerste daad geweest, U te midden van deze Christelijke gemeente te stellen voor God om Zijn Zegen.

Aan uw verlangen om aan deze plechtigheid een zuiver godsdienstig karakter te geven heb ik gaarne gehoor willen geven en daarom ga ik stilzwijgend voorbij, zoveel wat hier gezegd zou kunnen worden; ik wil hier niet bij alle wensen die U vandaag toestromen de mijne voegen, maar U wijzen op het woord van de 32e Psalm, vers 8 „Mijn oog zal op U zijn."

Onder alle duizenden, wier ogen vandaag op U gericht zijn, is er Een die meer kan geven dan al deze. God zal U begeleiden, U sterken en zorgen dat Uw gebed niet zal stijgen tegen een gesloten hemel.

Het Hollands spreekwoord zegt: Ieder huis heeft zijn kruis. Ook uw huis zal zijn kruis hebben. Maar of het zwaar of licht is hangt niet af van de zwaarte van het kruis, maar van de kracht van de dragers.

Of het leven arm is of rijk hangt niet af van de hoeveelheid der goederen, maar of wij het leven kunnen zien in het licht van de eeuwigheid.

Of een huwelijk gelukt of mislukt hangt niet af van de beiden die het huwelijk sluiten, maar of de liefde der beide gehuwden in Christus geheiligd is. En zo zien we dat het huwelijk van twee goedwillende mensen zonder God mislukt.

God dan die U samenbracht zal ook uwe liefde moeten leiden.

Elk huis heeft nodig dat het onder een open hemel staat; maar Uw huis heeft dat meer nodig.

Het Nederlandse volk wil hoog tegen U opzien en in U beiden zien voorbeelden van trouw, eenvoud, plichtsbetrachting en Godsvertrouwen.

Gij Prinses Juliana hebt getoond deze deugden te bezitten en hoe gij medeleeft met het Nederlandse volk.

Gij Prins Bernhard hebt gezien hoe de Prinses door het volk op de handen wordt gedragen; maar ook hoe zij deze liefde heeft verdiend.

Een heerlijke gedachte moet het voor U zijn haar daarin ter zijde te staan Voor U samen is er prachtig werk te doen in Nederland.

Gij behoeft veel genade van God, maar veel genade zal ook Uw deel zijn.

Neem de beste wensen mee voor Zijn Goddelijke hulp en liefde.

Gelijk een Moeder neerziet op haar kinderen, zo is Gods oog op U.

Hoogvereerde en geliefde Koningin.

Moge Gij lange jaren de blijde getuige zijn van het geluk Uwer kinderen.

Prinses Armgard, die uw zoon afstaat aan een vreemd volk om een prinses gelukkig te maken, wees ervan overtuigd dat het Nederlandse Volk hem met vreugde ontvangt.

Na deze plechtigheid in de Kerk, was het een ware zegetocht welke de stoet toen nam naar het Koninklijk paleis terug.

Om 9 uur was deze reportage beëindigd.

In de Stad.

Intussen had in de Protestane Kerk een dankdienst plaats gehad, om 8 uur welke geleid werd door Ds. Milet de St. Aubin.

De aubade der schoolkinderen kon niet doorgaan vanwege de kinderverlamming. De Parade en daarop volgende militaire mars had natuurlijk veel bekijks. Een en ander stond onder commando van de Luitenant der Mariniers van der Ende.

Openbaar Gehoor.

Juist even voor half elf, toen het openbaar gehoor moest aanvangen, werd voor de deelnemers hieraan van de Otrabandazijde de brug opengedraaid om enkel tankers uit te laten.

Of dit nu zo noodzakelijk is? Voor Gouverneur, aanwezigen aldaar en de wachtenden op het Brionplein is het erg onaangenaam.

Tegen kwart voor elf, na binnenkomen van Exc. Gouverneur Wouters werd door de Procureur Generaal Jas de volgende regelen voorgelezen:

Uit naam van de hier aanwezigen spreek ik mijne innigst gevoelde wensen uit bij gelegenheid van het huwelijk van Prinses Juliana met Prins Bernhard en moge ik Uwe Exc. dank zeggen voor de gelegenheid daartoe geboden.

Hierna nam de Gouverneur het woord en zeide:

Hoogwaardige Excellentie, Procureur Generaal, Mijne Heren,

Ik dank U voor de gelukwensen en zal niet vergeten maatregelen te nemen om zo spoedig mogelijk uwe wensen over te brengen. Ik dank u voor uwe aanwezigheid en maak tevens van de gelegenheid gebruik de feestcommissie dank te zeggen, hoewel ik deze nog afzonderlijk mijn dank zal brengen.

Geheel de natie is in feestvreugde. Wanneer er iets gebleken is, in deze dagen, dan is het wel, hoe Onze Prinses bemind is.

We wisten het wel, maar dat het zo was, heeft de stoutste verwachtingen van de meest vurige vaderlander overtroffen.

En in die liefde deelt Prins Bernhard, die stormenderhand de harten veroverd heeft door zijn beminnelijkheid en vooral door zijn liefde voor Prinses Juliana.

Wij zijn ervan overtuigd, dat hij de Prinses gelukkig zal maken; de feestvreugde uit zich op alle mogelijke wijzen; niet het minst in de kerkdiensten. De bestendiging van het geluk hebben we daarin afgesmeekt.

En wanneer het huidige geluk van het Koninklijk paar bestendigd mag worden, dan zijn onze wensen vervuld, maar dan is tevens ook verzekerd het geluk van H.M. de Koningin, die hare kinderen dan gelukkig ziet.

Moge Gods zegen in rijke mate rusten op dit gesloten huwelijk.

De Duitse Kolonie.

De Duitse Kolonie op Curaçao bood een fraai bloemstuk aan Z. Exc. de Gouverneur als vertegenwoordiger van H. M. de Koningin. Een daarbij gevoegde oorkonde sprak de dankbaarheid uit voor de in dit gebied ondervonden gastvrijheid en vriendschap.

Het bloemstuk wer daangeboden door de dames Gressmann en Kottas.

De uitslagen der athletiekwedstrijden.

De Wedstrijden.

Intussen hadden de zeilwedstrijd plaats naar Piscaderabaai, de tobbewedstrijd over de St. Annabaai en het boegsprietlopen over het Gouvernementsplein.

De tobbenwedstrijd bleek een zeer moeilijk program; slechts één was er winnaar. Bij de zwemwedstrijd kreeg Essel de prijs.

Voor he boegsprietlopen was veel belangstelling.

De sportdemonstraties op het terrein Rio Canario hadden niet zoveel te lijden van het slechte weer als verwacht was: ook het terrein was in goede conditie en de wedstrijden verliepen uitstekend. Thesos heeft zijn best gedaan.

100 Meter hardlopen:

1	Brinck	11.5 sec.
2	Doran	11.9 sec.
3	Panneflek	geen tijd

Hoogspringen:

1	Haagen	1.55 M.
2	Doran	idem
3	Weyers	idem

Kogelstoten:

	Haagen	11.60 M.
2	Gouw	10.45 M.
3	Karstanje	9.79 M.

Polstokverspringen:

1	Brink	7.56 M.
2	Hilhorst	7.545 M.
3	Sanchez	7.43 M.

Speerwerpen:

1	Haagen	48.54 M.
2	Leeflang	44.26 M.
3	Veldhuizen	335.52 M.

1500 M. hardlopen:

1	Hilhorst	4 min. 46 sec.
2	Regis	4 min. 49 sec.
3	Schoop	geen tijd

Estafette 4 × 100 Meter:

P.S.V.
2 R.C.C.
D.D.V.O.

De uitslagen der Wielerwedstrijden.

1 Eng. mijl: (open)
1 Hackett
2 Lowel
3 Bakhuis

1 Eng. mijl (nieuwelingen):
1 Fraites
2 Fox
3 Bakhuis

2 Engelse mijl (open):
1 Lowell
2 Hackett
3 Fraites

2. Eng. mijl (beginnelingen):
1 Bakhuis
2 Schoop
3 Fox

5 Eng. mijl (open):
1 Hackett
2 Dowell
3 Mariano

De volksspelen op het Joh. van Walbeeckplein hadden een vlot verloop. Daar haalde J. Schuitemaker enkele prijzen binnen, van het mastklimmen en hindernissen.

Voetbalwedstrijden.

Over de voetbalwedstrijden op Woensdag en Donderdag laten we hieronder 't verslag volgen van onze Sportredacteur:

We hebben in deze feestdagen kunnen genieten van 'n tweetal pittige partijtjes voetbal, die beide het aankijken meer dan waard waren.

In de semi-finale kwamen Woensdagmiddag R.C.C. en Asiento tegenover elkaar staan. Was aanvankelijk Asiento iets in de meerderheid, dit veranderde spoedig toen R.C.C. wat ingespeeld was. Maar door te kort spel en treuzelen werden er nog al wat kansen verkeken, terwijl in laatste instantie de achterhoede van Asiento op uitstekende wijze de aanvallen wist te breken. Het gaat er fors toe, maar Scheidsrechter Van Kesteren wist beide partijen op z'n tijd tot kalmte te brengen.

Het einde van deze wedstrijd bracht 'n 0—0 uitslag, zodat er verlengd moest worden.

Na 'n minuut of vijf spelen weet dan Asiento bij 'n goed opgezette aanval te scoren als de R.C.C.-keeper geen goed zicht heeft op 'n tam ingezonden schotje. De bal was in gewone omstandigheden best te keren geweest!

De finale van deze knock-wedstrijden, waarin Scherpenheuvel tegen Asiento, had onder minder gunstige omstandigheden plaats. Reeds na tien minuten moet gestopt worden voor 'n malse regenbui, die het veld omschept in 'n glibberige en zwaar te bespelen grond. Wat zeer jammer was, want nu ging het toeval wel wat teveel de boventoon voeren.

Beide partijen wogen volaakt tegen elkaar op, waarbij Sch. het meer in snelheid won, Asiento in kracht. Om beurten komen dan ook beide doelen in gevaar, maar de beide achterhoeden zijn in uitstekende vorm en weten op tijd in te grijpen.

Asiento wil blijkbaar met alle geweld 'n overwinning forceren en gaat zo nu en dan wel eens over tot ongeoorloofde praktijken. Bij 'n tweetal doorbraken van Sch. worden de spelers doodeenvoudig tegen de vlakte gehaakt, zodat de aanval natuurlijk op niets uitloopt.

Even later was er nog n' pracht van 'n handsbal in het beruchte gebied van Asiento te bespeuren. De scheidsrechter was in deze drie gevallen blijkbaar buiten adem van 't lopen.

Na de rust, die met 0—0 inging, kregen we 'n herhaling te zien van de eerste speelhelft, met dit verschil dat Vrouwe Fortuna met nog, wat meer nadruk naar Asiento lonkte. Na 'n minuut of tien spelen mist n.l. een der achterspelers van Sch. door slippen, waarna de snelle rechtsbuiten van A. er niet veel moeite mee heeft en zijn club de leiding geeft.

Scherpenheuvel is in 't minst niet ontmoedigd, pakt onmiddellijk weer flink aan, maar schuif- en valpartijen zijn niet van de lucht en van balcontrole komt van beide zijden niet veel meer terecht. En zo komt het einde met 'n 1—0 overwinning voor Asiento. O.i. gaf 0—0 de verhouding beter weer.

Na afloop reikte de Voorzitter van de C.V.B. na 'n toepasselijk woordje de herinneringsmedaljes uit.

De Donderdagavond.

De feestavond van Donderdag bood weer het feëriekе schouwspel van de Woensdagavond. Het werd nog echter nog verhoogd door de Gondelvaart in de St. Annabaai, waarover de geïllumineerde Johan Maurits, die aan de werf van de Curaçao Trading lag, de stralenbundels van haar zoeklichten spelen liet.

De C.P.I.M. was daar met een harer dekschuiten geheel verlicht en tal van employes erop als belangstellenden. De brandsirene echter van de Isla deed even voor het einde van het vuurwerk, dit schip full-speed terug varen naar het Isla terrein, waar intussen het brandje reeds was afgeblazen.

H. M. Johan Maurits vertegenwoordigde zeer goed de Marine in een K XVIII: De Mariniers waren er met een fregat.

De havendienst met een Zwaan, een Vickingschip, een Pelikaan, een Dolfijn en Neptunus. O.W. met een klomp en de Curac. Hand. Mij. met een Karel I sigaar en een fles Rum Brugal.

Het was alles bijzonder mooi.

De meeste dezer vaartuigen verhoogden nog de schoonheid door het afzenden van vuurpijlen. Maar dit vuurwerk was nog niets vergeleken met wat om half 10 losbarstte in 23 afdelingen met grote jubileumstukken in de portretten van Prinses Juliana en Prins Bernard en een apotheose: Leve het Prinselijk echtpaar.

Of de regenbuien van Donderdag nog van kwade invloed zijn geweest. We geloven het wel. Maar erg storend was het toch niet.

Ook in de buitendistricten hadden de feestelijkheden een vlotte gang en een prettig verloop.

We zullen nog wel wat vergeten hebben, maar er was ook zoveel te zien, dat we geen ogen genoeg hadden.

Men was algemeen tevreden. Ongelukken of vechtpartijen kwamen niet voor.

Curaçao kan met trots neerzien op deze mooie feestviering.

NEDERLAND.

Het leerzaam drama.

Mr. H. P. Marchant schrijft in „Ons Noorden" over de crisis in Engeland o.a. aldus:

Het Engelse drama herinnert sterk aan dat van den koning Hendrik VIII, met zijn machteloze parlement. Dit was de toestand zonder verantwoordelijkheid „naar beneden", waarin de mannen van het nieuwe licht ons willen terugbrengen. „Die Köpfe rollten". Ook het hoofd van den „ouderwetsen" Thomas Moore. Het was een ideaal-toestand. De koning-Führer, die zes vrouwen heeft gehad. verloste zijn volk van het drukkende katholicisme, omdat de Kerk „zich met politiek bemoeide". Maar Goddank! Christus vermocht hij niet te onttronen. Zijn Geest bleef leven. Opportunistische overwegingen, populariteit vermogen veel, maar niets als zij transactie eisen met Christus' zedewetten. Zijn gezagdragers en het volk, aan hen getrouw bovenal, zeiden neen. Daarom stuit elke populariteit af.

Het is dáárom, dat de reactionnairen van onze tijd, die zich nieuwlichters wanen, de Kerk opruimen, omdat zij voor hen een struikelblok is; omdat zelfs een vorst voor haar moest wijken.

Dit is de les, die het onverwachte drama ons heeft gegeven.

Op deze wijze ging Engeland in de 16e eeuw voor de Katholieke Kerk verloren en ontstond de Anglicaanse Kerk. Hendrik VIII was wettig gehuwd met Catharina van Arragon, huwde daarna met Anna Boleyn om vervolgens nog... vier keer te trouwen met Jane Seymoer, Anna van Kleef, Catherina Howard en Catharina Parr.

De vrouw om wie Hendrik VIII in opstand kwam tegen de Katholieke Kerk en om wie hij de Anglicaanse Kerk stichtte, liet hij later zelf op het schavot ter dood brengen; hetzelfde deed hij met Catherina Howard.

De Anglicaanse Kerk heeft dus wel een illustren stichter gehad!

En nu — tragisch „noodlot" — moet

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis.
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. Preek.
7 v.m. H. Mis.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:

4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis.
8.30 v.m Hoogmis.
6.30 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie.

Parochiekerk San Mateo:

4.45 v.m. H. Mis.
7 n.m. Lof.
9. v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongenscongregatie met Holl. Preek.

Isla kerk Asiento:

5 v.m. H. Mis.
8.15 v.m. Hoogmis.

Parochiekerk Groot Kwartier:

5. v.m. H. Mis.
8.15 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.

In alle kerken gelegenheid tot Biechten: iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m.; daags voor iedere grote feestdag.

diezelfde kerk het huwelijk weigeren aan haar „Paus", koning Edward, die toevallig ook de achtste is!

De Koninklijke Shell.

Dezer dagen werd ons een brochure toegezonden, uitgegeven door de N. V. Bataafse Import Mij., waarin dit belang nog eens in enkele cijfers uiteengezet werd. Het is hoofdzakelijk een fotomontage, waar de korte teksten, die de foto's begeleiden, spreken voor zichzelf. Wij nemen er enkele gegevens uit over:

Het aantal Nederlandse en Ned.-Indische employé's en werklieden der Kon. Shellgroep in Nederland en in Oost- en West-Indië bedraagt in totaal 30.000.

Gedurende de laatste vijftien jaar bracht het bedrijf der Kon. Shell een bedrag van ruim 600 millioen gulden op aan diverse belastingen in Nederland en Ned.-Indië.

Door de hoofdinstanties der Kon. Shell in Amsterdam, Rotterdam, Pernis en Vlaardingen wordt jaarlijks een hoeveelheid van 2¼ milliard K.G. aardolieproducten behandeld. Deze hoeveelheid zou voldoende zijn om meer dan 150.000 tankwagens te vullen. Achter elkaar geplaatst zouden deze een lengte hebben gelijk aan de afstand Amsterdam-Rome.

Als werkgeefster der Ned. Industrie neemt de maatschappij een belangrijke plaats in. Niettegenstaande de malaise werd gedurende de laatste twee jaren bij verschillende takken van bedrijf in Nederland een bedrag voor 29 millioen guldens aan orders geplaatst. De orders voor tankschepen nemen hieronder een voorname plaats in. Sedert 1918 werden trouwens voor rekening van de Shell-groep op Nederlandse werven gemiddeld per kwartaal één groot zeeschip en gemiddeld per maand een kleiner vaartuig gebouwd. Gedurende de laatste tien jaren werden bovendien door de Kon. Shell met Nederlandse schepen bijna twee milliard K.G. goederen verzonden, waarvoor een bedrag van ruim zeven en veertig millioen gulden vracht aan Nederlandse rederijen werd betaald.

HET CONFLICT IN DE PADVINDERS BEWEGING.

De Kath. Verkenners trekken zich terug.

Zoals onze lezers reeds weten, is er in de boezem van het Nationaal Hoofdkwartier van de Ned. Padvindersbeweging een ernstig conflict ontstaan inzake de organisatie van de Wereldjamboree, welke het volgend jaar in Nederland zou worden gehouden. Naar aanleiding van deze moeilijkheden welke zich in de opperste leiding afspelen, heeft het Bestuur van de Kath. Verkenners zich bij schrijven d.d. 24 November tot den Hoofdverkenner, den heer Rambonnet gewend en gevraagd of het juist is, dat Kolonel Diemont, de heer Moret, Baron van Krayenhof en de heer van der Kamp zijn afgetreden. Het bestuur der Kath. Verkenners deelde mee, ernstige bezwaren te hebben haar medewerking aan de Jamboree voort te zetten, indien het aantal van deze hoge functionarissen, met wie volledige overeenstemming was verkregen en door wie bepaalde toezeggingen waren gedaan aan de Kath. Verkenners, hun verdere medewerking zouden onthouden.

Het Bestuur der Verkenners kreeg op dit schrijven geen antwoord van den heer Rambonnet, maar van generaal Behrens, waaruit het concludeerde, dat de leiding uit handen van de heer Rambonnet is gekomen in handen van personen, waardoor de gehele organisatie en alle overeenkomsten op losse schroeven zijn komen te staan.

Op grond daarvan stellen de Kath. Verkenners vast, dat vanaf heden zij niet langer de medeverantwoordelijkheid kunnen dragen voor de Jamboree en mitsdien genoodzaakt zijn zich te onthouden; zowel van de medewerking als voorbereiding van de Jamboree.

Intussen heeft minister Slotemaker in de Tweede Kamer meegedeeld, dat de Regering zo nodig krachtig zal ingrijpen, om aan deze ruzies een einde te maken, opdat nu Nederland zich eenmaal beschikbaar heeft gesteld voor de Jamboree, we niet op die wijze een beschamend figuur voor het buitenland zullen maken.

CURAÇAO.

De bisschoppen van Venezuela tegen het Communisme.

Van de bisschop van Barquisimeto ontvingen wij in dank het herderlijk schrijven, wat het gezamelijke Episcopaat van Venezuela op 8 December heeft uitgegeven.

Deze brief is gericht tegen het Communisme.

De aanleiding van dit schrijven, aldus de bisschoppen, is de „extrema gravedad nacional".

Reeds 10 maanden wordt openlijk en zonder enig beletsel een interne propaganda gevoerd voor het communisme en daartegen richten thans de bisschoppen dit schrijven.

We hopen dat deze brief die een degelijke uiteenzetting geeft van het Communisme, zijn gevaren en zijn dwaling en een scherpe weerlegging en veroordeling en welke verder de middelen daartegen aangeeft, een ruime verspreiding moge vinden en een krachtige hulp moge blijken tegen dit groeiende gevaar.

Historia.

We ontvingen ter bespreking een aflevering van het Maandblad Historia.

Uitg. Mij. Broekhoff N.V. Voorh. Kemink & Zoon, Utrecht.

Bij het verschijnen hebben we reeds onze bijzondere waardering uitgesproken voor dit historisch tijdschrift.

De inhoud van het ontvangen deel kan dit getuigen.

We laten deze hier volgen.

Prins Willem V op het Loo in de zomer van 1-786.

H. Ch. G. J. van der Mandere

De afstamming van Napoleon III en de Vice-Admiraal Graaf Carel Hendrik Ver Huell.

Mr. P. Rink

Hermann von Wied en de Hervorming langs onze Oostgrenzen.

Pater Mr. David de Kok O.F.M.

Friedrich Wilhelm Graf von Dennewitz en Artikel 131 van de Defensiebegroting 1936.

J. K. H. de Roo van Alderwerelt

Nathan Rothschild en de Slag bij Waterloo.

Dr. G. Das.

Anecdotes.

P. de Zeeuw J.Gzn.

Vragenrubriek.
Boekbespreking.

Poging tot brandstichten.

Een 62-jarige bewoonster van een houten woning aan de Van Lennepstraat alhier heeft aangifte gedaan, dat een gewezen kostganger van haar, getracht heeft haar woning in brand te steken door aan de buitenzijde der woning petroleum er tegen aan te gooien en in brand te steken.

Het begin van brand wat hierdoor ontstond was echter uit zich zelf weer uitgegaan. De man was na het verrichten van zijn daad weggevlucht; de Politie stelt een onderzoek in.

K
KRO
O

Wereldprogramma
Zondag 10 Januari 1937.
Via P.C.J. Golflengte 31.28
19.24—20.24 uur Curaçaotijd.

1. Gramofoonmuziek.
2. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
3. Van en Voor de Missiepost.
4. Gramofoonmuziek.
5. Het Vorstelijk Huwelijk. Flitsen van de Feestviering.
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. Landbouwkundige Missie-actie, door Ir. J. Planje.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

S.S. Simon Bolivar.

Het ss. Simon Bolivar wordt Dinsdag 12 uur in onze haven verwacht.

Naar Aruba.

Met de K.L.M. is Vrijdag de Hoog Eerw. Pater Vicarius A. van der Veen Zeppenfeldt naar Aruba op visitatie vertrokken.

De Gotland.

Hedenmorgen acht uur kwam het Zweedse oorlogschip Gotland binnen.

Gisterenmiddag 4 uur zagen we ook een oorlogschip aan de horizon, een tweepijper en met 2 masten. We dachten, dat dit de Gotland was, maar toen deze hedenmorgen binnenkwam, bleek het schip van gisteren toch een ander geweest te zijn.

In het bezit van Opium.

Als verdacht van overtreding van de Opiumverordening is op Dinsdag 5 Januari 1937 aangehouden de 45-jarige Chinees L. Y., die in het bezit was aangetroffen van een hoeveelheid van ongeveer een pond bereid opium.

De man is in afwachting van zijn voorgeleiding, aan de Politiehoofdwacht in bewaring gesteld.

Brand.

In perceel Prinsenstraat 74 waarin een perserij is gevestigd is op 5 Januari in d eavonduren brand uitgebroken, tengevolge waarvan verschillende costuums zijn beschadigd.

De eigenaar van de zaak en diens bediende bekwamen lichte brandwonden.

De brandweer heeft de ontstane brand met de koolzuurspuit geblust.

De motorspuit, die eveneens was uitgerukt, behoefde geen dienst te doen.

Te Jan Thiel verdronken.

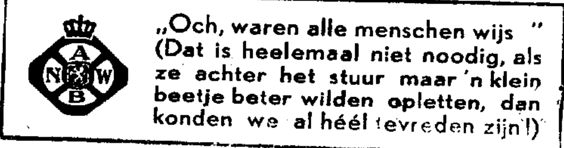
Te Jan Thiel is op de 5de Januari 1937 in de avonduren bij het zwemmen verdronken de 26-jarige S. Zijn lijk, dat na enige tijd werd opgedregd, is naar het St. Elisabeth-hospitaal vervoerd.

Zware mishandeling.

Als verdacht van zware mishandeling is aa nde Politiehoofdwacht in bewaring gesteld, de 45-jarige R., die bij een ruzie in de nacht van 6 op 7 Januari j.l. de 34-jarige B. met een macheta op het hoofd had geslagen, tengevolge waarvan deze bloedend aan het hoofd werd verwond en op advies van een dokter in het Sint Elisabeths-hospitaal ter verpleging moest worden opgenomen.

ERRATA C.V.B.-NIEUWS.

In de wedstrijduitgaven van de C.V.B. op pag. 4 van dit blad staat wedstrijd Jong Holland S.U.B.T. 1; dit moet zijn **Hollandia—S.U.B.T. 1.** De wedstrijd tegen Jong Holland wordt gespeeld op de 17e Januari.

BUITENLAND.

Verenigd door de natuur, en gescheiden door de Wetenschap.

De „Daily Argosy" vermeldt het volgende:

De Godino tweelingen, verenigd door de natuur en gescheiden door de wetenschap, werden Zondag 8 December j.l. herenigd in de dood.

Simplicio Godino stierf aan hersenvlies- en ruggemergontsteking elf adgen nadat zijn Siamese tweelingbroeder Lucio tengevolge van zware koortsen en rheumatiek was overleden.

Zij waren 28 jaar oud. Een uur nadat Lucio was gestorven werd Simplicio langs operatieve weg van hem gescheiden, thans zijn zij weder verenigd,... in de dood.

Onderscheiding.

Aan Lord Robert Baden Powell of Gillwel, Hoofd van de Padvinderij is door de Franse regering de hoogste onderscheiding van het Legioen van Eer verleend.

Hij sprak tevoren 20.000 Franse Padvinders toe.

Ooggetuige over Stalin's paradijs.

Sidney J. v.d. Bergh, de bekende margarine-industrieel, heeft met zijn Russisch-sprekende vrouw een reis door Rusland gemaakt en vertelt daarvan in „De Vrijz. Dem.":

In alle fabrieken ziet men meer mensen praten en cigaretjes roken dan werken. Slechts daar, waar met een lopende band gewerkt wordt, is het tempo wat beter, doch voor een industrieel, die het tempo gedurende de 7-urige arbeidsdag, die in Rusland bestaat, vergelijkt met 't arbeidstempo in de rest van de wereld, wordt er op ongelofelijke wijze geslabakt en geluilakt. Men begint nu tot het andere uiterste over te gaan en een geweldige pressie op de arbeiders uit te oefenen om het tempo te verhogen; men vervalt in een soort „Taylor"-systeem, zoals dit in de kapitalistische landen bijna niet meer bestaat. De arbeider is hierbijna geheel aan de willekeur van de fabrieksdirectie overgeleverd; gestaakt mag er niet worden en, hoewel er in theorie prachtige wetten bestaan over verhaal bij ontslag, schijnt daar in de practijk weinig van terecht te komen. Na ontslag is de arbeiders aan de bitterste ellende overgegeven.

Het gruwelijkste is de vrouwenarbeid: Vrouwen verrichten de allerzwaarste arbeid: wegenbouw, graafwerk etc. ziet men meer door vrouwen, dan door mannen verrichten. In de grote tractorenfabrieken in Stalingrad zagen wij vrouwen in de ontzaglijke hitte van de hoogovens met gloeiende stukken metaal sjouwen. Het is dan ook geen wonder, dat deze vrouwen reeds op betrekkelijk jeugdige leeftijd er oud en vervallen uitzien. Wat er van 't huiselijk leven terecht moet komen, is licht te begrijpen. En niet alleen, dat deze vrouwen overdag werken: zij werken, precies als de mannen, ook in nachtploegen in de verschillende bedrijven.

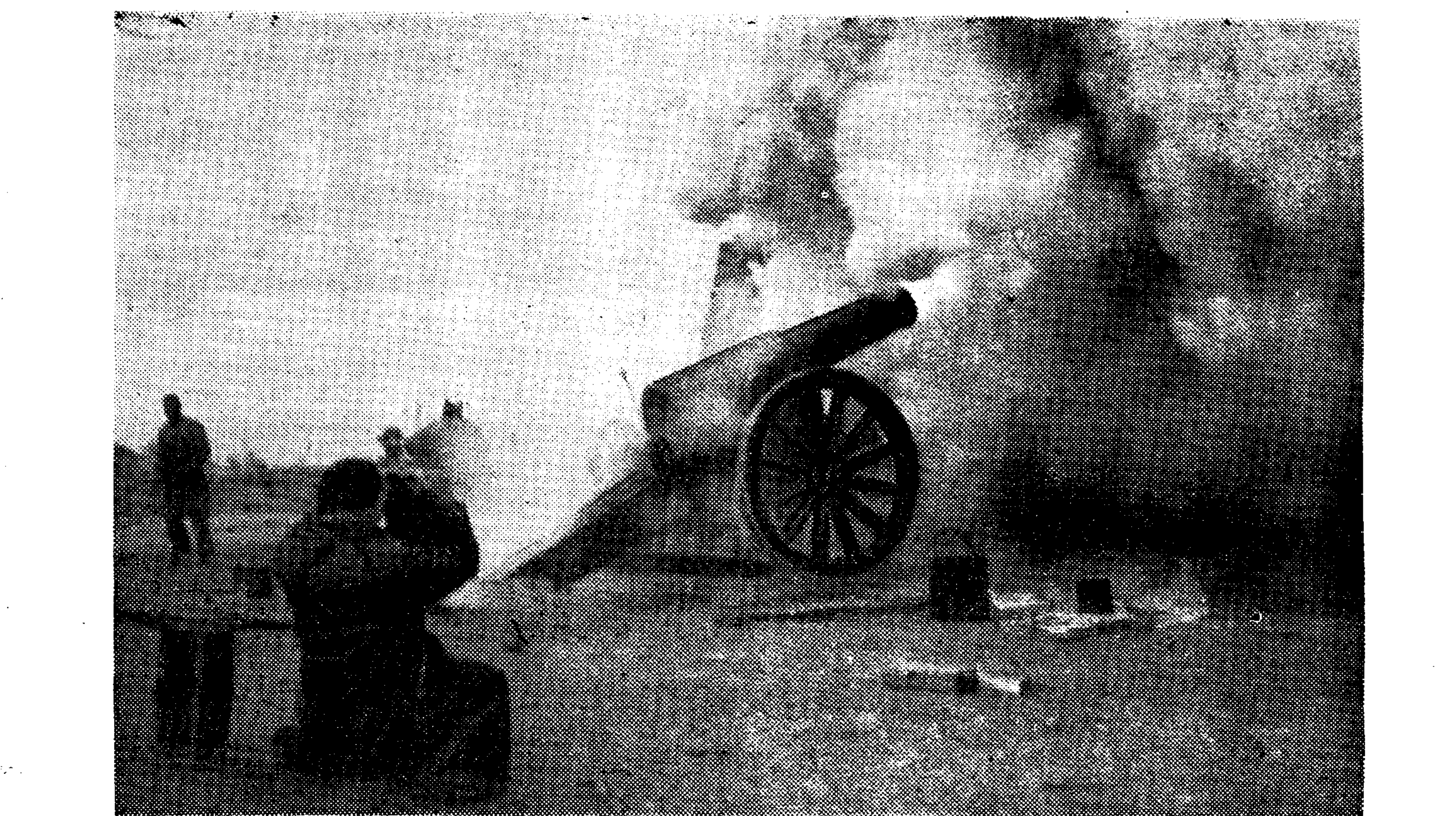
De heer van den Bergh wijst er voorts op, dat de aanbidding van de dictator Stalin, nog veel grotere afmetingen aangenomen heeft dan dit met Hitler in Duitsland of Mussolini in Italië het geval is. Hij bespreekt de mogelijkheid dat het land zich intussen langzamerhand tot de democratie zal omvormen, waarvan de nieuwe staatsregeling, zoals die in dit najaar zal worden aangenomen, reeds sporen bevat. En hij besluit dan aldus:

Tot besluit zou ik voor één ding willen waarschuwen. Laat men toch oppassen uit afkeer voor het fascisme tot ophemeling van of aansluiting aan het communisme over te gaan. Voor ware democraten is naar mijn mening het samengaan met communisten minstens even gevaarlijk als een toenadering tot half of geheel fascistische elementen.

Mijn laatste indruk van Rusland, vóór de Poolse grens te overschrijden — de eerste sneeuw van het jaar begon juist te vallen — was een paar arme boerenvrouwen, die zonder schoenen of kousen in de koude modder in het land aan het werk waren. En mijn allerlaatste indruk was de zware stappen van de soldaten, die over het dak van de trein liepen en onder de treinen doorkropen om vast te stellen of er geen personen trachtten uit de Russische gevangenis te ontkomen.

Het was een verluchting na vier weken de grens van Rusland weder overschreden te hebben.

Dat is andere taal dan de heren van „De Tribune" spreken! Wij wisten wel, dat de toestand ginds zo was, maar deze verse getuigenis van een tot oordelen bevoegd bezoeker verdient de aandacht in brede kring.

IN SPANJE. In Spanje in de omgeving van Madrid gaat de strijd nog steeds door. Een van de zware kanonnen van de Nationalisten beschiet de stad Madrid.

300 Melaatsen in Parijs.

Terwijl met uitzondering van enkele streken in de Balkan de melaatsheid in Europa tot de bijna onbekende ziekten behoort, is in Frankrijk in de laatste 2 jaren een sterke toename van het aantal van deze vreselijke ziektegevallen waar te nemen. Uit een officiële statistiek, die echter niet voor publiciteit in Frankrijk bestemd is, kwam vast te staan, dat op het ogenblik alleen reeds in Parijs 300 melaatsen door de geneeskundige dienst verzorgd worden.

De toename van het aantal ziektegevallen in Frankrijk is thans een vaststaand feit geworden. Van verschillende zijden heeft men getracht 'n verklaring te vinden dat de melaatsheid juist in Frankrijk meer slachtoffers maakt.

Het betreft hier niet zozeer de nieuwe gevallen van besmetting, daar de incubatijd bij melaatsheid vaak 6 tot 7 jaar duurt, maar het gaat hier om oudere gevallen die echter eerst thans aan de geneeskundige dienst bekend zijn geworden. De gevolgen van de economische crisis die ook de Franse koloniën en andere tropische landen teisterden, waren oorzaak dat tal van Fransen en ook zeer vele inboorlingen niet meer in de Koloniën konden verblijven, zodat zij naar Frankrijk emigreerden. Ten gevolge van de sterke toename van het aantal personen uit de tropen, waar de melaatsheid veelvudig voorkomt, is het aantal gevallen in Frankrijk belangrijk gestegen.

Er zijn trouwens onder deze 300 melaatsen een groot aantal personen die door deze ziekte besmet werden gedurende de jaren dat zij in Franse staatsdienst of bij het Koloniaal bestuur werkzaam waren. Zij ontvangen derhalve een klein pensioen en worden kosteloos verpleegd.

De melaatsen zijn in de onmiddellijke omgeving van Parijs ondergebracht in een voormalig klooster, dat thans tot Sanatorium is ingericht en waar de melaatsen in afzonderlijke cellen met twee of drie patiënten samen wonen en zoveel als mogelijk is in de open lucht met werkzaamheden in de tuin worden beziggehouden. Alle producten die in de tuin geteeld worden, en ook het pluimvee dat zij zelf kweken, dient natuurlijk tot voedsel van de melaatsen zelf.

Tot nog toe was het haast onbekend, dat de melaatsen in Frankrijk zelf een eigen krant bezitten, die door een jonge patiënt die vroeger op een redactiebureau werkzaam was, wordt gedirigeerd. Deze krant die de naam „Mistral" draagt, bevat hoofdzakelijk berichten, die de melaatsen onmiddellijk interesseren. De redacteur die speciale studie gemaakt heeft van het vraagstuk der melaatsheid, past een zeer sterke collectie toe op alle berichten betreffende de genezing en de kans van genezing bij melaatsen.

Een half dozijn verplegers, waaronder vier geneesheren, die er steeds op moeten rekenen, dat zij op zekere dag zelf door de vreselijke ziekte worden aangetast, besturen de verschillend ondernemingen die voor de melaatsen in het leven zijn geroepen. Zij vormen ook de enige verbinding tussen de melaatsen en de buitenwereld.

In Parijs is men echter de mening toegedaan, dat behalve deze 300 patiënten die onder contrôle van de geneeskundige dienst staan,minstens nog 100 personen vrij rondlopen die door de melaatsheid zijn aangetast en die, zij het ook slechts indirect, een voortdurende bedreiging vormen voor de bevolking van Parijs.

Een Christusbeeld in Washington.

Het plan om in Washington een reusachtig standbeeld voor Christus op te richten heeft in de Verenigde Staten van Noord-Amerika een buitengewone weerklank gevonden. Men beschouwt het oprichten van dit monument als een protest van het hele land tegen het steeds verder voortdringen van het Cultuur-Bolsjewisme.

De redactie van het blad, dat de oproep verspreidde om dit plan ten uitvoer te brengen, ontvangt iedere dag duizenden brieven van mensen die er op aandringen om nadere bijzonderheden te weten. De Bisschop van Fort Wyne, Mgr. Noll, die voorzitter is van het Uitvoerend Comité, moest een dringende reis naar New-York noodzakelijk uitstellen om de stroom van bezoekers uit alle lagen der bevolking te kunnen ontvangen, die zich iedere dag bij hem aanmelden om hun medewerking aan te bieden bij de uitvoering van bedoeld plan.

De Bond van Amerikaanse Frontstrijders heeft als nummer 1 in haar programma de bepaling opgenomen, dat zij zich ten doel stelt om de strijd op te nemen tegen alle anti-christelijke machten.

Een zeer bekend en invloedrijk senator zeide o.m.: „Het standbeeld zal de Amerikaanse natie eraan herinneren, dat al degenen die ten allen tijde de welvaart van het land en van het volk op de meest krachtdadige wijze bevorderen, de Naam en de Persoon van Christus in ere hielden."

Een vooraanstaand figuur in de Methodistische Episcopale Kerk uit New-York heeft een afzonderlijke oproep gericht naar de Amerikaanse Protestanten en er op aangedrongen, dat zij zich in deze strijd aan de zijde der Katholieken zouden scharen.

Deze dominé is vol lof over het vastberaden optreden van Paus Pius XI tegen het wereldbolsjewisme, en hij besluit zijn oproep met de woorden: „Geve God dat iedere Protestantse Gemeente even duidelijke taal spreke en ook naanaar handele".

Het Katholicisme in Duitsland.

Volgens het Kerkelijk Handboek, dat zoëven van de hand van dr. Herman Krose S.J. verschenen is,wonen er in Duitsland, volgens de cijfers der jongste volkstelling 41.080.000 Protestanten (62.2 procent), 21.772.000 Katholieken (33 procent), 35.000 andere Christenen, 504.000 Mozaische Joden (0,8 procent) en 2.652.000 dissidenten.

Van 1925 tot 1933 is het aantal Katholieken in Duitsland, buiten het Saargebied, gestegen van 20.193.334 op 21.172.087; derhalve met bijna 1 millioen zielen. In dezelfde periode traden 111.843 personen toe tot de Katholieke Kerk; 363.730 Katholieken keerden hun Kerk de rug toe, terwijl 200.000 Katholieken uit het buitenland naar hun vaderland terugkeerden. Wanneer het aantal Katholieken ondanks het verlies door geloosafval, in een periode van 8 jaar met een millioen is vermeerderd, dan moet de natuurlijke groei van de Katholieke volksdeel door het geboorte-overschot ongeveer 1½ millioen hebben bedragen, hetgeen per jaar een geboorte-overschot van 187.000 betekent. Bij de Katholieken bedraagt het geboorte-overschot 0.90 % voor het Protestantse bevolkingsdeel 0.56%.

OFFENSIEF VAN HET VATIKAAN TEGEN BOLSJEWISME.

Nieuw-heidendom en ongodsdienstigheid.

Naar verluidt bereidt het Vaticaan een offensief voor tegen het bolsjewisme, het nieuw-heidendom en alle vormen van ongodsdienstigheid. De Romeinnse correspondent van de „Reichspost" meent te weten, dat Z. H. de Paus op initiatief van kardinaal Pacelli, aan ale nuntiaturen heeft verzocht aan 't Vaticaan 'n rapport te zenden over de toepassing in hun gebied van de richtlijnen, vervat in de encykliek „Quadragesimo Anno" over de sociale rechtvaardigheid. Wanneer deze rapporten zullen zijn ontvangen, zou het Vaticaan aan alle katholieken van de gehele wereld instructie geven inzake de organisatie van de systematische bestrijding van het materialisme, het communisme het nieuw-heidendom en de religieuze onverschilligheid. Er zou hier sprake zijn van een uitgebreide actie welke georganiseerd wordt volgens Amerikaanse methode welke kardinaal Pacelli ter plaatse heeft bestudeerd.

INGEZONDEN.

Persverslagen van Vergadering van Koloniale Raad en Kamer van Koophandel.

Mijnheer de Redacteur:

In het verslag van de Raadszitting van Dinsdag 29 Dec. j.l., verschenen in Uw blad van Zaterdag j.l., werden terzake de stemming om de motie van de Heer Sprockel, de voor- en tegenstemmers met name genoemd. Dit mag worden gerekend als een gelukkige afwijking op de gewone regel van verslag geven alhier, waarbij verzuimd wordt de namen der sprekers en stemmers te noemen en volstaan wordt met de duistere aanwijzingen van „een lid", „enkele leden", „meerdere leden" enz.

Vooral ten opzichte van de Kamer van Koophandel lijkt mij de tot dusverre gevolgde methode van verslaggeven niet de juiste immers worden de leden van de Kamer bij verkiezing aangewezen, en mogen de kiezers toch ten minste een verslag met genoemde namen onder de ogen krijgen teneinde te kunnen beoordelen of, en hoe, ieder der door hen uitverkorenen aan de gestelde verwachtingen beantwoordt?

Doch in nog sterkere mate zal zulks straks gelden voor de Koloniale Raad, wanneer ook een deel van dat College door verkiezingen zal worden aangewezen. Met het oog op het naderen van deze verkiezingen, en de wenselijkheid wellicht om uit de tegenwoordige leden van de Raad candidaten te stellen, zou het zeker aanbeveling verdienen dat althans van nu af aan hunne Raads-activiteiten voldoende individueel belicht worden.

Beleefde dank voor de verleende plaatsruimte.

Hoogachtend,
V.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Nog juist voordat de Amerikaanse Senaat het embargo aannam op munitie aan oorlogvoerenden, wist het s.s. Mar Cantebrio met oorlogsmateriaal te vertrekken ter waarde van 2 millioen dollar.

Turkije eist de ontruiming van Alexandretta in Syrië, door de Franse Troepen. 30.000 Fransen hebben opdracht gekregen elke inval van de Turken te beletten.

De Franse vloot ligt voor Casa Blanca in verband met de verschepingen van Duitsers in Marokko.

Engeland en Frankrijk zullen op het antwoord van Italie en Duitsland verder ingaan, daar in beginsel de non-interventie wordt aangenomen.

Z. H. de Paus is een weinig beter: De H. Vader heeft thans een nieuw bed gekregen, wat in een stoel op wielen kan veranderd worden. Hierdoor is hij in staat wat op te zitten.

In het Oosten is Rusland bezig met grote manoeuvres aan de grens van Manchukuwo. Als gevolg heeft Japan zijn leger aan deze grens versterkt.

De twee door Duitsland genomen schepen van de Rode Spaanse regering, zijn naar San Sebastian overgebracht en daar aan de Witten overgegeven.

Door Krupp in Essen werd een nieuwe maatschappij opgericht met een kapitaal van 8 millioen dollar voor het produceren van motorolie uit steenkolen.

Tegen 13 Januari is in Duitsland een Rijksdag uitgeschreven.

UIT NEDERLAND.

Prins Bernard is benoemd tot lid van de Raad van State.

Gen. Roëll commandant van het veldleger bedankte in een dagorde namens H.M. de Koningin.

Men schat dat ongeveer 1½ millioen mensen in den Haag geweest zijn bij de huwelijksfeesten. In de kerk waren 2000 personen aanwezig.

Het prinselijk paar schonk aan alle bruidsmeisjes een armband: de bruidsjonkers ontvingen een paar gouden manchetknopen met de wapens van de prinses en de prins.

Volgens de Amerikaanse radioberichten gisterenavond waren de Hertog van Kent en Gloucester, de Koning van Roemenië en Prinses Maria van Roemenie op bezoek bij ex-koning Edward van Engeland. In dat gezelschap bevonden zich gisteren ook Prinses Juliana en Prins Bernhard.

Dagelijks vallen er slachtoffers van het verkeer.

Lichtzinnigheid en onvoorzichtigheid zijn de schuld van vele ongevallen.

Ieder mens heeft recht op de straat.

Vele honderden dodelijke ongevallen hebben er wekelijks over de hele wereld plaats, om van de gewonde slachtoffers nog niet eens te spreken. De onder deze omstandigheden veroorzaakte materiële schade loopt in de honderdduizenden.

Wel zal het ongevallencijfer altijd blijven bestaan, zolang er verkeer is, maar het grootste deel van alle ongelukken komt door lichtzinnige — ook roekeloze overtredingen der verkeersvoorschriften.

Ieder burger heeft recht op de openbare weg, maar ieder heeft ook de plicht voor 't recht van anderen te waken.

Daar heeft men bijvoorbeeld de voetganger. Hij gelooft, dat hij gezien de vele voertuigen bijzonder veel gevaar loopt en vraagt om bescherming, maar hij denkt er niet aan, dat ook de andere weggebruikers, die met of zonder machinale kracht rijden, tegen hem beschermd moeten worden — tegen zijn lichtzinnigheid, tegen zijn onnadenkendheid en — met de hand op het hart — dikwijls ook tegen zijn kwaadwilligheid.

Namelijk, als hij zich niet stoort aan de, tot gemeengoed der kinderen geworden stelregel, dat een voetganger — enkele uitzonderingen daargelaten — op de rijweg niets te maken heéft. Voor hem is het trottoir aangelegd, het voetpad biedt hem iedere denkbare bescherming en waar hij de rijweg toch moet betreden, bijvoorbeeld bij de autobushalten, daar zal dit met de nodige voorzichtigheid dienen te geschieden. Hoe dikwijls misrekent de voetganger deze verkeersregelen. De straten mogen recht en nooit in schuine lijn worden overgestoken, hoe vaak betreedt hij ongemotiveerd en onverwachts de rijweg, zonder zich er van te overtuigen, of de weg vrij is, hoe vaak zet hij zijn — op het trottoir misschien toegelaten — slentergang op de kruispunten voort, in plaats van vlug over te steken. Hij heeft recht op de straat, natuurlijk, maar dit recht wordt misbruikt, als hij zich niet aan de regels van het verkeer onderwerpt. Uit het misbruik volgt het gevaar voor zichzelf en voor anderen.

De wielrijders dragen alle schuld!

Deze mening is nog heden ten dage bij vele autobestuurders en voetgangers verbreid. Hebben de fietsers werkelijk aan alle ongelukken schuld? Neen, maar zij zijn er ook niet helemaal van vrij te pleiten. Zij nemen echter een moeilijke plaats in. De fiets wordt met een veel geringere snelheid op de rijweg voortbewogen dan met de snellere motorwagens het geval is. Alleen al daaruit ontstaan talrijke gevaarlijke momenten. Het aantal fietsers kan men niet verminderen, noch deze ter zijde stellen. Daarbij komt nog, dat een fietser met een buitengewoon labiel evenwicht op zijn fiets zit. Ook daarmede moet iedere weggebruiker rekening houden. want pas als de aanleg van rijwielpaden overal doorgevoerd is en bijzonder drukke straten voor het fietsverkeer verboden of uitsluitend hiervoor opengesteld zijn, zullen deze gevaren worden verminderd.

Dus: geef acht op de wielrijders. Dit mag echter aan de andere de fietser niet tot roekeloosheid en daarmede tot het in gevaar brengen van het verkeer, verleiden. Juist zij moeten op straat bijzonder voorzichtig zijn. Doen zij het? Ja en neen! Zolang het overtreden der verkeersregelen gevaar mee brengt, zijn de wielrijders wel degelijk schuldig.

De voornaamste regel voor alle voertuigen luidt: het langzaamste voertuig moet zo veel mogelijk rechts van de weg rijden. Doen de fietsers dit altijd? En laten zij bij het horen van de autosignalen steeds de rijweg vrij? Dit is zeker niet altijd het geval.

Ook fietsen de mensen graag met meerderen naast elkander en als een grotere vriendenkring elkaar ontmoet dan wordt er een praatje aangeknoopt, de straat wordt over de gehele breedte ingenomen. Dat is in ieder geval verboden; maar veel wielrijders bekommeren zich niet om dit verbod evenmin als zij geloven, dat de andere verkeersvoorschriften als: richtingaanwijzen, het ordelijk rijden op de weg, voor hen gelden. Men zou voor iedere verkeersovertreding een waarschuwing moeten geven om het hen te leren. Het verkeer vordert van de wielrijder dezelfde als van de andere weggebruikers.

De autorijder hoort op zijn rijweg thuis. De omstandigheden brengen met zich mee, dat hij deze bijna geheel beheerst. Dat legt hem verschillende verplichtingen op. Vele verkeersongevallen ontstaan door de schuld der automobilisten, ofschoon naar verhouding het aantal ongelukken door fietsers veroorzaakt, veel groter is. Toch kan de voorzichtigheid der autobestuurders werkelijk bijdragen tot verhoging van de verkeersveiligheid. Er zijn talrijke automobilisten, die menen, dat zij — omdat zij een auto bezitten — minder tijd hebben dan alle verkeersdeelnemers. Dat is fout, en deze verkeerde opvatting brengt hen tot roekeloosheid met soms vèrstrekkende gevolgen.

Vooral te hard rijden in dicht bevolkte wijken veroorzaakt in vele gevallen verkeersongelukken. Wie met een 60 K.M. vaart door de straten rijdt, kan zijn wagen niet op slag tot staan brengen, als er onverhoeds een hinderpaal opduikt.

Er zijn bestuurders, die het tegendeel beweren — alleen kunnen zij het niet bewijzen. Liep zo'n voorval goed af, dan hadden zij — geluk!

Uit het gejacht komen ook tal van ongelukken voort, vooral bij het inhalen van andere auto's, zij het op de rijweg of bij kruispunten.

Hoeveel auto's nemen de bochten niet veel te kort, hoevelen rijden in het midden of zelfs links van de weg, belemmeren het verkeer en brengen het in gevaar? Ook de automobilisten zondigen vaak en niet alleen de wielrijders maar ook de autobestuurders veroorzaken dan ongevallen. En zo de verkeersongevallen niet geheel te vermijden zijn, dan bestaat toch de mogelijkheid door inzicht en verantwoordelijkheidsgevoel de veiligheid van het verkeer te verhogen. Iedere weggebruiker moet hieraan mede werken.

VAN DE ELECTRISCHE STOEL GERED.

Door een Hond.

Te Belliare in de staat Ohio (Amerika) had onlangs een merkwaardig proces plaats. Verdachte was een zekere John Hans, die lange jaren bevriend was geweest met een arbeider, die bij hem op dezelfde fabriek werkte. Enkele maanden geleden werd John Hans uit zijn betrekking ontslagen, en, zoals hij zelf dacht, door bewerkstelling van zijn vriend. Op een avond wachtte Hans zijn kameraad op en een hevig twistgesprek tussen de beide jongemannen ontstond, dat uitliep op een steekpartij, waarbij Hans' vriend werd vermoord. De zaak kwam voor het gerecht en iedereen dacht niet anders, dan dat Hans zijn daad met de dood zou moeten bekopen, daar alle bewijzen tegen hem en er zo goed als geen verzachtende omstandigheden aanwezig waren. Toch was er één voorval, dat zich vóór de moord afspeelde en dat Hans' verdediger zou benutten om zijn cliënt van de electrische stoel te redden. Hans liep n.l. enige dagen vóór het begaan van zijn misdaad door een stille straat en vond in een portiek een oude, halfverhongerde hond. Hij nam het dier mee naar huis en voor het weinige geld dat hij nog over had, kocht hij voedsel voor de hond. De advocaat, die de zaak van Hans bepleitte, ving het pleidooi als volgt aan: „Edelachtbaren, mijn cliënt had enkele dagen, voordat hij zijn misdaad beging, nog slechts drie dollars op zak. In een der buitenwijken van de stad vond hij een arme, hongerige hond. Hij nam het dier mee naar zijn woning, kocht voedsel voor hem en verzorgde hem. Hoe hij zelf aan geld voor voedsel en kleren moest komen, daarover had hij niet nagedacht. De hond bleef hem trouw en was zijn nieuwe meester zo dankbaar, als een hond kan zijn... Edelachtbaren, ik eindig hiermede..."

Na dit ongewoon pleidooi verdwenen de gezworenen in een zijvertrek om over de veroordeling van John Hans te beraadslagen. De uitspraak luidde aldus: „Het gerecht is van mening, dat beklaagde niet de doodstraf op de electrische stoel zal ondergaan, doch dat zijn straf op de electrische stoel zal ondergaan, zal bestaan in levenslange dwangarbeid. Geen mens, die in het volle bezit is van zijn verstandelijke vermogens, zal het laatste geld, dat hij op de wereld bezit besteden om een vreemde, hongerige hond te helpen. Het gerecht is dan ook van mening, dat beklaagde niet toerekenbaar is, waarom hem de electrische stoel wordt bespaard..." Aldus redde het medelijden, dat deze man voor een hond koesterde hem van de „electrische dood."

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen VAN "De Curaçaose Voetbalbond."

UITSLAG KNOCK-OUT WEDSTRIJDEN.

Semi finale:

Asiento	1
R.C.C.	0

Finale:

Scherpenheuvel	0
Asiento	1

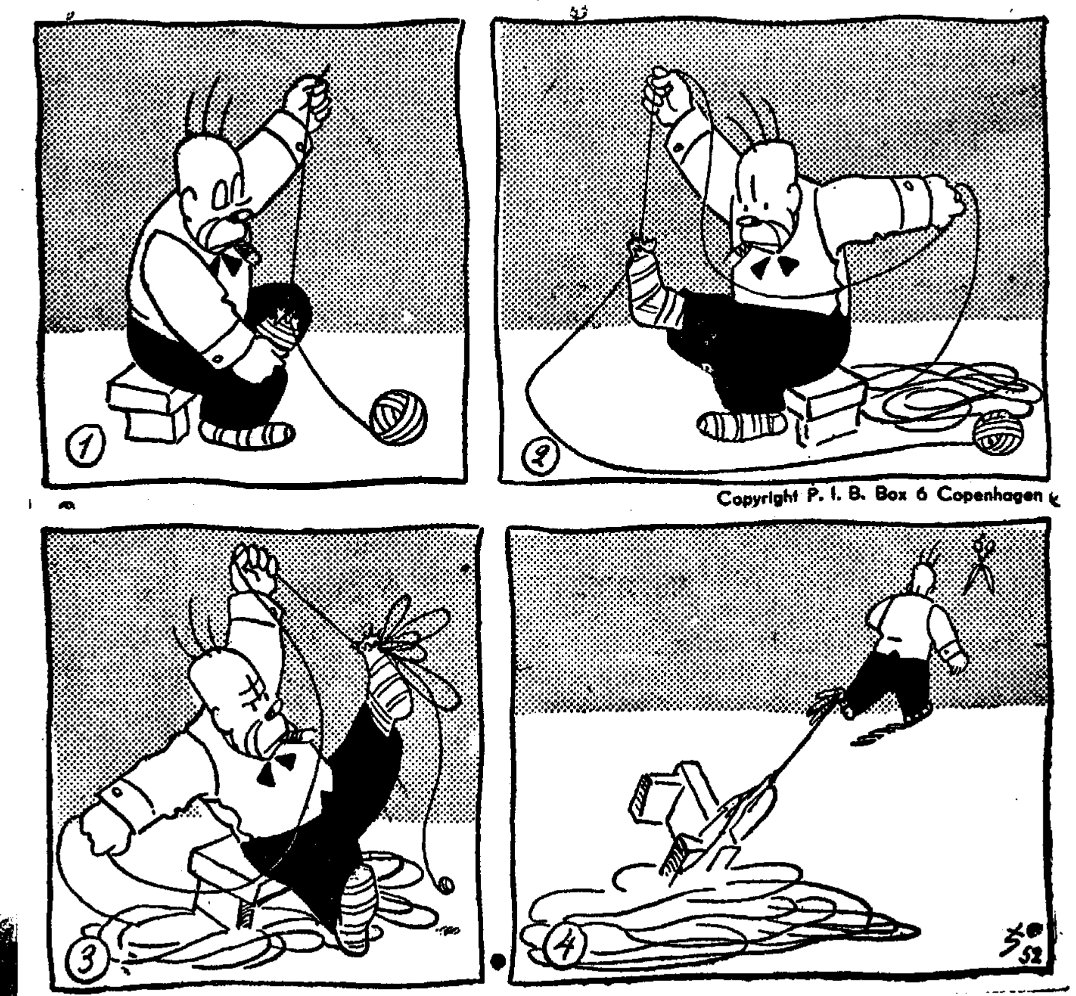
COMPETITIE-WEDSTRIJDEN.

Zondag, 10 Januari 1937.

MUNDO NOBO:
Jong Holland 1 — S.U.B.T. 1
Scheidrechter: van Kesteren.
Aanvang half vijf n.m.

Aankomst en vertrek der schepen van 9--13 Jan. 1937.

9	Duitsch	Cordillera	Pto. Colombia	Pto. Cabello
10	Ned.	Simon Bolivar	Pto. Cabello	Pto. Colombia
10	Eng.	Lochmonar	Engeland	Pto. Colombia
10	Eng.	Tamaroa	Southampton	Jamaica
10	Ned.	Libertador	Aruba, Maracaibo	Aruba, Maracaibo
10	Eng.	Dramatist	Londen	Pto. Colombia
11	Amerik.	Carabobo	Pto. Cabello	La Guaira
11	Amerik.	Lara	Maracaibo	Maracaibo
12	Ned.	Baralt	Bonaire	Bonaire
13	Ned.	Atlas	Sto. Domingo	Haiti
13	Ned.	Midas	Haiti	Sto. Domingo
13	Ned.	Medea	Pto. Cabello	Aruba, Maracaibo

ADAMSON IS VRIJEGEZEL.